

WYROK Z DNIA 9 LIPCA 2009 R.

WA 21/09

Sporządzenie przez żołnierza jako funkcjonariusza publicznego protokołu odbioru prac końcowych przez strony umowy w sprawach zamówień publicznych, o których mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 664 ze zm.), jest wystawieniem przez niego dokumentu, jaki ma na uwadze art. 115 § 14 k.k., natomiast podanie w nim, że wskazane prace zostały wykonane, gdy w rzeczywistości nie zostały zrealizowane, poświadczeniem nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne, co wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k.

Przewodniczący: sędzia SN J. Steckiewicz.

Sędziowie SN: M. Pietruszyński, J. B. Rychlicki (sprawozdawca).

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej: płk J. Żak.

Sąd Najwyższy w sprawie ppłk. Andrzeja R., oskarżonego o popełnienie przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na rozprawie w dniu 9 lipca 2009 r. apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 marca 2009 r.

u t r z y m a ł w mocy zaskarżony wyrok (...).

Z uzasadnienia:

Wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 marca 2009 r., Andrzej R. został uznany za winnego tego, że „w dniu 19 grudnia 2003 r. w B. jako funkcjonariusz publiczny, będąc oddelegowany w charakterze przedstawiciela podmiotu zamawiającego (...), a tym samym uprawnionym do dokonania odbioru końcowego prac z zakresu «Przeгляdu i obsługi rocznej wraz z naprawą urządzeń szkolno – treningowych stanowiących wyposażenie Strzelnicy Szkolnej BWP i TO w OS w B.», zgodnie z umową (...) z dnia 11 sierpnia 2003 r., poświadczył nieprawdę w «Protokole odbioru końcowego», co polegało na stwierdzeniu, że praca została wykonana w całości, zgodnie z warunkami umowy i przedstawionymi dokumentacjami, a wszystkie urządzenia spełniają wymagania taktyczno-techniczne i jakościowe określone w ich dokumentacjach technicznych, podczas gdy w rzeczywistości nie wykonano prac w całości ani zgodnie z wymogami umownymi wynikającymi z przeprowadzonego postępowania przetargowego,” tj. popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 329 k.k. i art. 330 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem pozostawania na terenie macierzystej jednostki wojskowej (...) w każdy wtorek i czwartek od zakończenia zajęć służbowych do capstrzyku, zaś na podstawie art. 323 § 3 k.k. orzeczono potrącenie 10% miesięcznego uposażenia na rzecz Szpitala Wojskowego z Przychodnią – Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w P.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

„- naruszenie prawa materialnego, przez błędną wykładnię i zastosowanie art. 271 § 1 k.k., a w szczególności przyjęcie, że podpisanie protokołu od-

bioru końcowego prac objętych stosunkiem cywilno-prawnym pomiędzy Jednostką Wojskową i cywilnym wykonawcą jest wypełnieniem znamienia poświadczenia nieprawdy w dokumencie w rozumieniu art. 271 § 1 k.k.,

- naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., przez dokonanie ustaleń faktycznych co do roli oskarżonego w zainicjowaniu sporządzenia notatki oraz jego wiedzy, co do zakresu i prawidłowości wykonanych prac na niekorzyść oskarżonego pomimo istnienia co najmniej wątpliwości w tym zakresie, które w opinii obrońcy nie zostały usunięte,

- błędy w ustaleniach faktycznych polegające na:

- przyjęciu, że to oskarżony był inicjatorem sporządzenia tzw. notatki służbowej,
- przyjęciu, że pozostali członkowie komisji, a zwłaszcza ci, którzy dokonywali odbioru technicznego, przekazali swoje negatywne zastrzeżenia co do prawidłowości wykonania prac oskarżonemu”.

Skarżący na podstawie tak przedstawionych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu apelacji (...) co do zarzutu obrazy prawa materialnego autor apelacji podniósł, że tzw. protokół odbioru końcowego prac, m. in. podpisany przez oskarżonego, jest dokumentem sporządzonym na użytek zawartej umowy cywilno-prawnej pomiędzy stronami obrotu prawnego. Dokument ten nie jest obdarzony cechą zaufania publicznego. W związku z tym, podpisanie tego dokumentu przez oskarżonego nie wyczerpywało znamion przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k. Na poparcie swojego wywodu skarżący odwołał się do wyroków Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005 r., II KK 126/05, Lex nr 164270 i z dnia 13 listopada 2008 r., IV KK 373/08, Lex nr 468649.

Sąd Najwyższy, po wysłuchaniu prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej, który wnosił o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku, rozważył.

Apelacja obrońcy nie jest zasadna (...).

Co do zarzutu obrazy prawa materialnego (art. 271 § 1 k.k.), jest on też niezasadny. Ocena Sądu pierwszej instancji, dotycząca okoliczności podpisania przez oskarżonego tzw. protokołu odbioru prac końcowych, jest prawidłowa. Sąd ten trafnie przyjął, że wspomniany protokół jest dokumentem w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., wystawionym przez funkcjonariusza publicznego (oskarżonego – żołnierza zawodowego), który poświadczył w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, że prace zlecone firmie „E.” zostały wykonane w sposób prawidłowy i całościowy, zaś strzelnica OS w B. jest w pełni sprawna.

Stwierdzenia te w sposób oczywisty były nieprawdziwe, natomiast okoliczności podane w protokole miały znaczenie prawne w obrocie, albowiem stanowiły podstawę do wypłacenia całego wynagrodzenia firmie „E.”. Dokument ten został przez oskarżonego wystawiony (podkr. Sądu Najwyższego) i z tego też względu nie stanowił części umowy cywilno-prawnej, jak postrzega to skarżący, a więc że był „zawierany” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., WA 30/04, R-OSNKW 2005, poz. 196). Dokument wystawiony przez funkcjonariusza lub inną osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu obdarzony jest cechą zaufania publicznego. W związku z tym, w obrocie prawnym przyjmuje się, że określona treść wystawionego dokumentu przez te podmioty jest prawdziwa, a więc odpowiada rzeczywistości. Natomiast oskarżony poświadczył w tym dokumencie nieistniejący stan rzeczy (fałsz intelektualny), a więc coś, co w ogóle nie wystąpiło. Powołane przez skarżącego orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczą zupełnie innych stanów faktycznych (podpisywanie umów cywilno-

prawnych, rozliczenia podróży służbowej, kart drogowych), a przez to nie mają żadnego związku z materiałą rozpoznawanej sprawy (...)